

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/61/2020
Identifikačné číslo spisu: 2315010999
Dátum vydania rozhodnutia: 09.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2315010999.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu, v trestnej veci obvineného Q. V. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 9. novembra 2021, o dovolaní obvineného Q. V. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 1. októbra 2019, sp. zn. 6To/32/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. V. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 19. septembra 2018, sp. zn. 1T/187/2015 uznal obvineného Q. V. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že :

- si v bližšie nezistenej dobe od roku 2008 neoprávnene a bez povolenia Ministerstva zdravotníctva SR, zadovážil presne neurčené množstvo drogy zvanej „marihuana“, ktoré následne prechovával vo svojej izbe v rodinnom dome na adrese Q. S. XXX/X, Z. S. až do dňa 18. 04. 2015, kedy jeho brat J. V. privolanej hliadke Obvodného oddelenia Policajného zboru Močenok podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku vydal 1 ks plastovú nádobu s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby a 1 ks priesvitné vrečko s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby, expertíznym skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, a z vypracovaného znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/6777 je zrejmé, že predložená plastová nádoba s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby označená ako stopa č. 1 obsahovala fragmenty rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 103670 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (ďalej iba THC) 7,7 % hmotnostných obsahujúce 7983 mg THC, čo predstavuje najmenej 266 obvykle jednorazových dávok drogy a predložené plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby označené ako stopa č. 2 obsahovalo fragmenty rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 401 mg a s priemernou koncentráciou THC 14,5 % hmotnostných obsahujúce 58 mg THC, čo predstavuje najmenej 2 obvykle jednorazových dávok

drogy, pričom rastliny rodu Cannabis (marihuana) sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a ich účinná látka THC je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok a už bol rozsudkom Okresného súdu v Galante č. k. 2T/127/2008 zo dňa 13. 08. 2008, právoplatným dňa 13. 08. 2008 odsúdený za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j), § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to okresný súd uložil obvinenému Q. V. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil súd prvého stupňa obvinenému tiež trest prepadnutia veci, a to plastovej transparentnej nádoby „Trolli“, podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona taktiež ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Zároveň okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta, sp. zn. OT 90/2015 z 20. apríla 2015, právoplatného toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinení a prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta odvolania, na podklade ktorých Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 1. októbra 2019, sp. zn. 6To/32/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uznal obvineného za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby, omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

- si v bližšie nezistenej dobe od roku 2008 neoprávnene a bez povolenia Ministerstva zdravotníctva SR, zadovážil presne neurčené množstvo drogy zvanej „marihuana“, ktoré následne prechovával vo svojej izbe v rodinnom dome na adrese Q. S. XXX/X, Z. S. až do dňa 18.04.2015, kedy jeho brat J. V. privolanej hliadke Obvodného oddelenia Policajného zboru Močenok podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku vydal 1 ks plastovú nádobu s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby a 1 ks priesvitné vrečko s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby, expertíznym skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave, a z vypracovaného znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/6777 je zrejmé; že predložená plastová nádoba s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby označená ako stopa č. 1 obsahovala fragmenty rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 103670 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (ďalej iba THC) 7,7 % hmotnostných obsahujúce 7983 mg THC, čo predstavuje najmenej 266 obvykle jednorazových dávok drogy a predložené plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby označené ako stopa č. 2 obsahovalo fragmenty rastlín rodu Cannabis s hmotnosťou 401 mg a s priemernou koncentráciou THC 14,5 % hmotnostných obsahujúce 58 mg THC, čo predstavuje najmenej 2 obvykle jednorazových dávok drogy, s tým, že celková hodnota zaistených omamných látok cannabis (konopa) s hmotnosťou 103,670 g na čiernom trhu v mieste a čase spáchania skutku predstavuje 1.036,70 Eur a cannabis (konopa) s hmotnosťou 0,401 g na čiernom trhu v mieste a čase spáchania skutku predstavuje 4,01 Eur, pričom rastliny rodu Cannabis (marihuana) sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a ich účinná látka THC je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok a už bol rozsudkom Okresného súdu v Galante sp. zn. 2T/127/2008 zo dňa 13. 08. 2008, právoplatným dňa 13. 08. 2008 odsúdený za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi

podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j), § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to krajský súd uložil obvinenému Q. V. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil odvolací súd obvinenému tiež trest prepadnutia veci, a to plastovej transparentnej nádoby „Trolli“, podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona taktiež ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Zároveň krajský súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta, sp. zn. OT 90/2015 z 20. apríla 2015, právoplatného toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mgr. Martina Vranoviča, so sídlom v Šali, Jarmočná č. 2264/3, dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. d) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal, že úpravou skutku, teda doplnením takzvanej skutkovej vety rozsudku okresného súdu o údaj o cene zaistenej omamnej látky slovami ... s tým, že cannabis (konopa) s hmotnosťou 103,670 g mala „na čiernom trhu“ v čase a mieste spáchania skutku hodnotu 1.036,70 Eur a cannabis (konopa) s hmotnosťou 0,401 g 4,01 Eur ... krajským súdom, došlo, podľa názoru dovolateľa, k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože ako to plynie z dôvodov rozsudku odvolacieho súdu, takýto postup si vyžiadala potreba vyjadriť zákonné znaky stíhaného obzvlášť závažného zločinu doplnením informácie o cene ako obligatórneho znaku objektívnej stránky trestného činu podľa § 172 Trestného zákona. Vzhľadom ale na to, že k takejto úprave zisteného skutku došlo až po ukončení dokazovania a záverečných rečiach, meritorným rozhodnutím odvolacieho súdu, obvinený nebol informovaný o (podľa odvolacieho súdu) podstatnom znaku objektívnej stránky (cene) trestného činu podľa § 172 Trestného zákona a o tom, ktoré konanie odôvodňuje kvalifikáciu skutku podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona a tým ani nebol podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu tak, ako mu to garantuje čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), obvinený si už nemohol pripraviť svoju obhajobu proti konkrétnemu skutku, nemohol sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu a nemohol ani navrhnúť doplnenie dokazovania v tomto smere, čím došlo k porušeniu aj § 34 ods. 1 Trestného zákona, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. a) a písm. b) Dohovoru. Zásadné porušenie svojho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že pokiaľ krajský súd (tak ako to plynie z dôvodov jeho rozsudku) dospel k záveru, že vymedzenie a zistenie znakov stíhaného obzvlášť závažného zločinu okresným súdom je nesprávne a nezákonné, neobsahujúce podstatný obligatórny znak objektívnej stránky trestného činu podľa § 172 Trestného zákona, v dôsledku čoho, podľa názoru obvineného, nešlo pre absenciu tohto znaku v súlade s ustanovením § 8 Trestného zákona o trestný čin, bol krajský súd povinný aplikovať ustanovenie § 285 písm. b) Trestného poriadku a dovolateľa spod obžaloby oslobodiť. Svojím postupom odvolací súd, podľa názoru obvineného, porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. A zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že rozsudok krajského súdu neobsahuje, podľa jeho názoru, ani základné náležitosti požadované ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keďže len odkazuje na rozsudok okresného súdu, ktorý však bol rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušený, v dôsledku čoho už rozhodnutia súdov nižších stupňov netvorí jeden celok, preto je rozsudok krajského súdu pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný, pokiaľ ide o skutkové zistenia, dôkazy a úvahy pri hodnotení dôkazov, čím opätovne došlo k porušeniu práva obvineného na spravodlivý proces. Navyše odvolací súd sa nevysporiadal a ani nevyjadril k námietke obvineného týkajúcej sa rozporu v spôsobe

zaistenia omamných látok vyplývajúceho z rozdielných výpovedí svedka J. V. ml., brata obvineného, ktorý tvrdil, že plastovú nádobu a priesvitné vrečko s obsahom zaistených omamných látok našiel policajt I. O. po prehľadani izby dovolateľa a už spomínaného svedka I. O., ktorý vypovedal, že predmetnú plastovú nádobu a vrečko mu vydal svedok J. V. ml. s tým, že na výpoveď svedka J. V. ml. krajský súd ani neprihliadol.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, a to plastová nádoba s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby s hmotnosťou 103670 mg rastliny rodu Cannabis a priesvitné vrečko s obsahom sušenej rastlinnej zmesi zelenej farby s hmotnosťou 401 mg rastliny rodu Cannabis neboli, podľa názoru dovolateľa, získané v súlade s Trestným poriadkom. Vzhľadom na to, že vyššie uvedené dôkazy sa nachádzali v jeho izbe v rodinnom dome, teda v jeho obydli v zmysle § 99 ods. 1 Trestného poriadku, bol pre ich zákonné získanie potrebný príkaz sudcu pre prípravné konanie na domovú prehliadku podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku a vykonanie domovej prehliadky za prítomnosti nezúčastnenej osoby (§ 105 ods. 2 Trestného poriadku), k čomu však v prejednávanej trestnej veci nedošlo. K argumentácii odvolacieho súdu opierajúcej sa o zápisnicu o vydaní vecí, z ktorej plynie, že svedok J. V. dobrovoľne vydal vyššie uvedenú nádobu, ako i priesvitný sáčok, pričom miesto jeho pobytu pre účely vydania vecí je irelevantné, keďže každý, kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie je povinný ju vydať s tým, že samotné trestné stíhanie bolo začaté vydaním vecí podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku, obvinený namietal, že svedok J. V. ml. v dotknutom rodinnom dome už nebyval, jeho trvalý pobyt na uvedenej adrese mal len evidenčný charakter, preto podľa názoru dovolateľa nebola splnená podmienka plynúca z ustanovenia § 89 ods. 1 Trestného poriadku - „kto má vec pri sebe“, a keďže dotknutý svedok, ako to už bolo konštatované, v uvedenom dome nebyval, nemal žiadnu faktickú moc nad zaistenými dôkazmi, preto ich nemohol vydať a príslušníci policajného zboru nemali právo čokoľvek z osobných vecí obvineného bez príkazu na domovú prehliadku prevziať. V danom prípade boli policajti do obydliá privolaní matkou obvineného v súvislosti s predchádzajúcim agresívnym správaním obvineného voči rodičom, za čo aj bol obvinený následne odsúdený v inom trestnom konaní vedenom Okresným súdom Galanta, sp. zn. OT/90/2015 a jeho konanie bolo právne kvalifikované ako nebezpečné vyhrážanie. Dovolateľ v tej súvislosti dôvodil, že pokiaľ privolaná policajná hliadka zasahovala a bol im umožnený vstup do obydliá z dôvodu ohrozovania rodičov obvineným, mali ďalej postupovať v súlade s § 19 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, zaistiť obvineného a uskutočniť úkony súvisiace výlučne s jeho zaistením. Dovolateľ ďalej vyjadril názor, že je neprijateľné, aby úkon zaistenia trval 2 až 3 hodiny, ktoré policajt V. O. strávil s obvineným v kúpeľni s tým, že z hľadiska proporcionality a § 2 ods. 2 Trestného poriadku nebolo dôvodné, aby zasahujúci policajti prehľadávali rodinný dom a izbu obvineného, pretože zasahovali z dôvodu agresívneho správania obvineného voči rodičom, pričom na vyriešenie tohto problému nebolo potrebné, proporcionálne a ani nevyhnuté, aby sa zasahujúci policajti oboznámili s tým, čo má obvinený v izbe, keďže po ich príchode už bol obvinený upokojený a ak nadobudli podozrenie, že sa v dome nachádzajú nejaké veci dôležité pre trestné konanie, mali postupovať podľa Trestného poriadku a žiadať od sudcu pre prípravné konanie, prostredníctvom prokurátora, vydanie príkazu na domovú prehliadku, keďže plastová nádoba a vrečko s omamnými látkami sa nachádzali v obydli obvineného. Na podporu svojej argumentácie obvinený ďalej uviedol, že inštitút domovej prehliadky podľa § 99 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k inštitútu vydania vecí podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým bola zaistená plastová nádoba a vrečko s obsahom sušiny v obydli obvineného, je inštitútom špeciálnym s aplikačnou prednosťou (pred použitím § 89 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré je ustanovením všeobecným), pretože poskytuje ochranu nedotknuteľnosti obydli, ktoré je súčasťou práva na súkromie podľa čl. 21 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 ods. 2 Dohovoru. Plastovú nádobu a vrečko s obsahom sušiny teda príslušníci policajného zboru, podľa názoru obvineného, zaistili v rozpore so zákonom, pričom na takto získaný dôkaz nemôže súd pri hodnotení dôkazov prihliadať. V tejto súvislosti obvinený ďalej namietal, že zo zápisnice o obhliadke miesta činu z 18. apríla 2015 vyplýva, že privolaný príslušník Policajného zboru sa po rodinnom dome (obydli) obvineného voľne pohyboval a zisťoval, aké veci sa v ňom nachádzajú, bez toho, aby bol vydaný príkaz na domovú prehliadku tohto obydli, zároveň z nej plynie, že usvedčujúce dôkazy boli zistené a zabezpečené pri „obyčajnej“ prehliadke

rodinného domu - obydlia, pričom nikde sa v tejto zápisnici neuvádza, že by dotknuté rastliny boli nájdené v prítomnosti svedka J. V. ml., respektíve, že by práve tento svedok mal spomínané rastliny vo svojej faktickej moci, preto existuje skutková pochybnosť, že predmetné rastliny mal uvedený svedok pri sebe a že ich v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku vydal orgánom činným v trestnom konaní. Zo zápisnice o ohliadke miesta činu z 18. apríla 2015 a podporne aj záznamu o uložení veci z 30. mája 2015 ďalej plynie, že nádobu a sáčok s obsahom sušenej zelenej rastlinnej zmesi objavil príslušník policajného zboru pri ohliadke rodinného domu bez vydaného príkazu na domovú prehliadku, preto takto získané a zaistené dôkazy sú procesne nepoužiteľné. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že krajský súd založil svoj rozsudok aj na výpovedi brata obvineného svedka J. V. ml. prednesenej v konaní vedenom Okresným súdom Galanta pod sp. zn. OT/90/2015, hoci tento dôkaz nebol v prejednávanej veci vykonaný, a to ani odvolacím súdom, ale ani okresným súdom. Z dôvodu porušenia zásady bezprostrednosti a ústnosti plynúcej z ustanovenia § 2 ods. 19 Trestného poriadku nebolo možné na túto výpoveď, podľa názoru obvineného, v prejednávanej veci prihliadať.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v prejednávanej veci sú pochybnosti o riadnom doručení mu zásielky, a to predvolania na verejné zasadnutie do vlastných rúk, pretože toto predvolanie prevzala pani V., pritom zo spisu neplynie, že by bola preverovaná okolnosť, či pani V. mala splnomocnenie vydané poštou na preberanie takých zásielok nie staršie ako 6 mesiacov. Obvinený sa preto, podľa názoru dovolateľa, nemohol podaním z 30. septembra 2019 účinne vzdať práva účasti na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní 1. októbra 2019, pretože pochybnosti o tom, kedy mu bolo doručené predvolanie na verejné zasadnutie, zároveň vyvolávajú pochybnosti, či mal zachované lehotu 5 pracovných dní na prípravu na verejné zasadnutie, ktorej sa nikdy nevzdal.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v § 34 ods. 1 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 285 písm. b), § 168 ods. 1, § 278 ods. 1 Trestného poriadku, § 8 Trestného zákona, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 168 ods. 1, § 2 ods. 12, § 119 ods. 2, § 100 ods. 1, § 105 ods. 2 Trestného poriadku, čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 2, § 2 ods. 19, § 66 ods. 2, § 292 ods. 4, § 293 ods. 3, § 321 ods. 1 písm. a), b) a d), § 322 ods. 3, § 285 písm. a) Trestného poriadku v neprospech obvineného naplňajúce dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), d) a g) Trestného poriadku, zrušil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu a tomuto súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vyjadril názor, že námietky obvineného týkajúce sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú dôvodné, pretože z opisu skutku uvedeného v obžalobe a v napadnutom rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa jedná o totožný skutok, ktorý napĺňa zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s tým, že doplnenie skutkovej vety o cenu drogy, ktoré vykonal krajský súd, je pre rozhodnutie, ako i uznanie viny nepodstatné, pretože cena drogy nie je súčasťou skutkovej podstaty predmetného trestného činu a nie je ani potrebná pre odlišenie od trestného činu podľa § 171 Trestného zákona, išlo teda len o formálnu úpravu, drobné upresnenie. V tejto súvislosti prokurátor namietal, že dovolateľovi bola informácia o cene drog známa počas celého konania, nebola sporná, s dôkazom, z ktorého táto informácia o cene vyplýva (odborné vyjadrenie), bol obvinený riadne oboznámený už v prípravnom konaní pri preštudovaní spisu, ako aj na hlavnom pojednávaní, pričom proti nemu nevzniesol žiadne námietky. Postup odvolacieho súdu spočívajúci v doplnení skutkovej vety, podľa názoru prokurátora, teda nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu a taktiež nie je dôvodom pre oslobodenie obvineného spod obžaloby. Námietku obvineného týkajúcu sa odôvodnenia rozsudku krajského súdu považoval prokurátor za zjavne nedôvodnú, pretože dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku). Vo vzťahu k námietke dovolateľa spočívajúcej v tom, že vo veci mal byť vydaný príkaz na domovú prehliadku, prokurátor uviedol, že vstup príslušníkov polície do obydlia obvineného bol

vykonaný na základe súhlasu oprávnenej osoby s tým, že k vydaniu drog nedošlo na základe domovej prehliadky bez príkazu, ale na základe vydania veci J. V. ml., pričom skutkové závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania, dovolací súd nesmie prehodnocovať.

Výpoveď svedka J. V. ml. prednesená v konaní vedenom Okresným súdom Galanta pod sp. zn. OT/90/2015 nebola, podľa názoru prokurátora, použitá ako dôkaz, teda krajský súd na jej podklade neučinil žiadne skutkové závery ohľadom viny obvineného, ale bola použitá výlučne na účely hodnotenia dôveryhodnosti výpovede menovaného svedka na hlavnom pojednávaní. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obvineného s jeho súhlasom za prítomnosti jeho obhajcu. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videl obvinený v prvom rade v tom, že krajský súd na podklade jeho odvolania za absencie odvolania prokurátora čo do výroku o vine doplnil takzvanú skutkovú vetu, a teda samotný skutok o cenu zaistených omamných látok považujúc túto skutočnosť za podstatný obligatórny znak objektívnej stránky trestného činu podľa § 172 Trestného zákona.

Podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi sa dopustí ten, kto neoprávnene prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, alebo kto takú činnosť sprostredkuje, hoci už bol za taký čin odsúdený.

Z takzvanej skutkovej vety tak, ako ju ustálil už okresný súd, zjednodušene povedané plynie, že obvinený prechovával vo svojej izbe omamnú látku (Canabis) v množstve 103670 mg s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (ďalej iba THC) 7,7 % obsahujúcim 7983 mg THC a predstavujúcim najmenej 266 obvykle jednorazových dávok a 401 mg s priemernou koncentráciou THC 14,5 % obsahujúcim 58 mg THC a predstavujúcim najmenej 2 obvykle jednorazové dávky, hoci bol za trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona už odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T/127/2008 zo dňa 13. augusta 2008, právoplatným toho istého dňa.

Z takto ustáleného skutku je zrejmé, že obvinený prechovával účinné omamné látky (ktorými sú podľa ustálenej súdnej praxe, omamné látky obsahujúce účinnú látku v rozsahu aspoň 1 %) v množstve predstavujúcom minimálne 268 dávok, čím okresný súd odlišil spáchaný obzvlášť závažný zločin od prečinu podľa § 171 Trestného zákona v spojení s § 135 Trestného zákona (o ktorý by išlo v prípade, že by obvinený prechovával pre svoju potrebu maximálne 10 dávok) a že za taký čin už bol odsúdený. Tým okresný súd v skutkovej vete svojho rozsudku vymedzil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Zahrnúť do skutkovej vety aj cenu prechovávaných omamných látok by bolo nevyhnutné za predpokladu, že by obvinenému bolo kladené za vinu, že sa dopustil dotknutého obzvlášť závažného zločinu aj podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, teda vo väčšom rozsahu, čo nie je prípad prejednávanej veci, pretože obvinený bol uznaný vinným podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, teda z dôvodu, že za čin, akého sa dopustil v prejednávanej veci, už bol odsúdený.

Z hľadiska právneho posúdenia ustáleného skutku uvedenie aj ceny omamných látok do skutkovej vete nemalo (aj napriek nesprávnemu názoru odvolacieho súdu) žiaden význam. V žiadnom prípade nešlo o doplnenie chýbajúcich skutkových okolností predstavujúcich vyjadrenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a v zásade nebolo nevyhnutné krajským súdom do skutku tento údaj doplniť. Ak tak odvolací súd urobil, doplnil z hľadiska právnej kvalifikácie len nepodstatné okolnosti upresňujúce spáchaný skutok pri zachovaní jeho totožnosti (pre zachovanie totožnosti skutku postačí aspoň čiastočná zhoda konania alebo následku, čo v prejednávanej veci zachované bolo). Doplnenie vyššie uvedeného údaj do skutku nemalo teda žiaden vplyv na postavenie obvineného, nešlo o podstatu jeho obvinenia a takýmto postupom krajský súd nerozhodol v neprospech obvineného, preto tak mohol urobiť aj na podklade odvolania obvineného. Vzhľadom na to, že nešlo ani o podstatný znak stíhaného trestného činu, nebolo nevyhnutné o ňom zvlášť obvineného informovať, napokon tento údaj bol zrejmy už v prípravnom konaní zo správy Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry z 24. júna 2016, pričom obvinený sa s ním pri preštudovaní spisu oboznámil s tým, že v priebehu celého súdneho konania tento údaj nenamietal a ani nespochybňoval (v zásade nemal na to ani dôvod, pretože jeho postavenie nijakým spôsobom neovplyvňoval).

Týmito námietkami preto obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenaplnil.

Vo vzťahu k nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu založenej na tom, že rozsudok odvolacieho súdu v zásade neobsahuje vlastné dôvody, keďže len odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, obvinený nespochybňoval, že rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa (teda okresného a krajského súdu), keďže ide o jedno konanie, tvoria jeden celok, namietal ale, že tento všeobecný záver neplatí v prejednávanej veci, pretože rozhodnutie okresného súdu bolo rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu zrušené, a preto už neexistuje. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že tieto dovolacie námietky by mohli mať svoje opodstatnenie, pokiaľ by krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. To však nie je prípad prejednávanej veci. V predmetnej veci totiž krajský súd rozhodnutie okresného súdu, hoci Trestný poriadok aj pre zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa používa vo vzťahu k rozhodovaniu krajského súdu výrazové prostriedky ako „zruší a sám rozhodne“, v skutočnosti len zmenil, pretože ak krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa síce zruší, ale vec mu nevráti na nové prejednanie a rozhodnutie, ale rozhodne sám, v konečnom dôsledku, ako to už bolo uvedené, rozhodnutie okresného súdu len zmení. Navyše krajský súd pred svojím rozhodnutím dokazovanie vykonané okresným súdom neopakoval, sám dokazovanie nevykonával, ale rozhodol na podklade dôkazov, ktoré vykonal súd prvého stupňa. V žiadnom prípade teda nemožno dospieť k záveru, že by rozhodnutie okresného súdu jeho zmenou zaniklo alebo prestalo existovať, keďže krajský súd len v minimálnom rozsahu doplnil takzvanú skutkovú vetu a inak sa s postupom a závermi okresného súdu stotožnil. Aj za takejto situácie potom odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018), čo znamená, že rozhodnutie krajského súdu nie je možné označiť za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov len preto, že okresným súdom vykonané dôkazy sám nepopisuje, ale odkazuje na ne.

Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v tom smere, že sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s rozporami medzi výpoveďami svedkov J. V. ml. a I. O., k tomu sa žiada v prvom rade uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, preto námietky dovolateľa vo vyššie naznačenom smere, podľa názoru najvyššieho súdu, v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňajú.

Na strane druhej je potrebné obvinenému prisvedčiť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú

význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06) - primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 155/2018.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu (najmä strany 4-5), ale aj krajského súdu (najmä strana 8) plynie, že podstata rozporov medzi výpoveďami vyššie uvedených svedkov spočívala v tom, že zatiaľ čo svedok I. O. tvrdil, že svedok J. V. ml. mu omamné látky vydal dobrovoľne, naposledy menovaný svedok túto skutočnosť popieral, pričom tak okresný, ako aj krajský súd v tejto súvislosti (keďže uznali obžalovaného na podklade vydaných vecí vinným) v podstate uverili svedkovi I. O., pretože jeho výpoveď bola podporovaná zápisnicou o vydaní vecí svedkom J. V. ml., ktorý ju vlastnoručne popísal. Preto odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa ani z tohto ohľadu nie je možné považovať za svojvoľné či arbitrárne.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] videl obvinený v prvom rade v tom, že omamné látky, ktorých držba sa mu kládla za vinu, boli v prejednávanej veci zaistené v obydlí v rozpore so zákonom, a to bez príkazu na domovú prehliadku namietajúc navyše, že svedok J. V. ml. dotknuté omamné látky dobrovoľne nevydal a ani tak urobiť nemohol, pretože v rodinnom dome, kde boli nájdené, mal len formálne hlásený trvalý pobyt, v uvedenom rodinnom dome nebýval, nemal k nemu žiadne užívacie právo, ani žiadnu faktickú moc nad plastovou nádobou či vreckom, v ktorých sa nachádzali omamné látky.

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že povinnosť vydať vec dôležitú pre trestné konanie má každý, kto má takúto vec pri sebe, pritom nemusí ísť o obvineného, ani vlastníka veci, či oprávneného držiteľa, ale kohokoľvek, kto takúto vec má vo svojej faktickej moci, pričom to neznamená, že osoba, ktorá má vec vydať, ju musí nevyhnutne mať bezprostredne v rukách, postačí, ak má k nej prístup. Z tohto uhla pohľadu je potom nepodstatné, či svedok J. V. ml. mal nejaké užívacie právo k detskej izbe obvineného, jeho brata, nachádzajúcej sa v rodinnom dome ich rodičov, odkiaľ omamné látky vydal. Navyše aj keď dotknutý svedok v dome svojich rodičov už nebýval a aj keby údaj o trvalom pobyte v tomto dome bol skutočne len formálneho charakteru, do dotknutého domu, v ktorom bývali jeho rodičia a brat, bol naposledy spomínaný svedok, ako to plynie z jeho výpovede zachytenej v rozsudku okresného súdu, pozvaný (zavolaný) svojou matkou, aby im pomohol s bratom - obvineným, ktorý sa pohádal s otcom,

príčom s obvineným sa nedalo komunikovať, zobral ho do kúpeľne, kde ho osprchoval, neskôr odišiel s jedným policajtom do detskej izby. Dotknutý svedok sa teda správal (pohyboval sa) ako plne oprávnený užívateľ sporného domu, pričom vzhľadom na to, že v uvedenom dome má ešte doposiaľ evidovaný trvalý pobyt, v minulosti v ňom býval, doposiaľ v ňom býva jeho brat a rodičia, ktorí ho do domu zavolali, niet ani dôvodu pochybovať o tom, že dotknutý svedok bol oprávnený sa v spornom dome pohybovať, jeho zariadenie a vybavenie užívať (sprchoval brata - obvineného). Nič mu preto nebránilo, aby plastovú nádobu a sáčok obsahujúce omamné látky, o ktorých mal vedomosť, a ku ktorým mal prístup, dobrovoľne vydal.

Vzhľadom na to, že spomínaný svedok vlastnoručne podpísal zápisnicu o vydaní veci, ani najvyšší súd nemal pochybnosti o tom, že platovú nádobu a sáčok obsahujúce omamné látky dobrovoľne vydal, navyše zápisnicu o dobrovoľnom vydaní vecí podpísala aj matka svedka a obvineného.

Pokiaľ obvinený namietal, že k zaisteniu veci došlo v obydlí, a preto vykonať takýto úkon mohli policajti len na podklade príkazu na domovú prehliadku vydaného sudcom pre prípravné konanie podľa § 100 Trestného poriadku, k tomu je potrebné poukázať na ustanovenie § 107 Trestného poriadku, podľa ktorého ustanovenia § 100, § 101, § 104 až 106 sa použijú aj vtedy, ak na miestach uvedených v týchto ustanoveniach treba vykonať obhliadku miesta, rekonštrukciu, rekogníciu, previerku výpovede na mieste činu alebo vyšetrovací pokus, alebo iný úkon, ak z povahy úkonu vyplýva, že ho nemožno vykonať na inom mieste a ten, u koho sa má taký úkon vykonať, naň nedal súhlas.

Vzhľadom na to, že policajnú hliadku do sporného domu zavolať matka obvineného, ktorá im zároveň umožnila vstup do svojho obydľia z dôvodu, že obvinený sa jej vyhrážal, rozbíjal zariadenie domu a rozhadzoval predmety, zasahujúci príslušníci policajného zboru boli oprávnení do obydľia vstúpiť aj bez príkazu na domovú prehliadku a presvedčiť sa, či obvinený skutočne zariadenie domu rozbíja, a to aj bez príkazu na domovú prehliadku a obdobne tak aj prevziať veci dobrovoľne vydané svedkom J. V. ml., pričom o súhlase matky obvineného aj s takýmto úkonom svedčí jej podpis na zápisnici o vydaní vecí potvrdzujúci jej prítomnosť na dotknutom úkone, bez toho, aby jeho vykonanie, či realizovaný postup namietala.

Vo vzťahu k namietanej obhliadke miesta činu sa žiada uviesť, že vychádzajúc aj zo spisovej značky, ktorou je označená, ako aj popisu udalosti (nebezpečné vyhrážanie), išlo o obhliadku v súvisiacej trestnej veci (sp. zn. OT/90/2018) týkajúcej sa realizácie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, v ktorej nezachytenie predchádzajúceho dobrovoľného vydania vecí, a to plastovej nádoby a sáčka obsahujúceho omamné látky, teda jej nepresnosť, nemá vplyv na zákonnosť vydania vecí.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnil.

Je potrebné obvinenému prisvedčiť, že výpoveď svedka J. V. ml. z inej trestnej veci (sp. zn. OT/90/2018) nebolo možné v prejednávanej veci použiť, a to ani ako listinný dôkaz, pretože nešlo o dôkaz vykonaný v tomto konaní bezprostredne pred súdmi nižšieho stupňa (§ 2 ods. 19 Trestného poriadku). Vzhľadom ale na to, že nešlo o dôkaz, o ktorý by súdy nižšieho stupňa opreli vinu obvineného, ale použili ho len podporne, na podporu odôvodnenia, prečo zmenenej výpovedi dotknutého svedka neuverili, hoci ťažiskovým argumentom v tomto smere bola skutočnosť, že spomínaný svedok bez výhrad vlastnoručne podpísal zápisnicu o vydaní vecí, toto pochybenie v postupe súdov nižšieho stupňa nemá zásadný negatívny materiálny dopad na práva obvineného, ktoré by svojou závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže odsúdenie obvineného nebolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na tomto dôkaze.

Ani týmito námietkami potom obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku] videl obvinený v tom, že predvolanie na verejné zasadnutie konané o jeho odvolaní prevzala pani V. bez preverenia, či disponovala plnomocenstvom na preberanie zásielok nie starším ako 6 mesiacov, čo vyvoláva pochybnosti o dodržaní ustanovení o doručovaní zásielok do vlastných rúk s tým, že obvinený súhlas s konaním verejného zasadnutia 1. októbra 2019 v jeho neprítomnosti vyjadril písomnosťou z 30. septembra 2019 a vzhľadom na to, že nikdy nesúhlasil so skrátením lehoty 5 pracovných dní na prípravu na verejné zasadnutie, nemohol sa účinne práva účasti na verejnom zasadnutí vzdať.

K týmto námietkam sa žiada v prvom rade uviesť, že zo žiadneho zákonného ustanovenia neplynie ako podmienka účinnosti doručenia predvolania na verejné zasadnutie jeho doručenie do vlastných rúk. Podľa § 46 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov je možné v odôvodnených prípadoch obvineného predvolať na jednotlivý úkon napríklad aj telefonicky. Predvolávanie písomnou formou zásielkou do vlastných rúk volia jednotlivé sudy predovšetkým z dôvodu ľahšieho preukázania prevzatia zásielky obvineným v prípade pochybnosti. Vzhľadom ale na to, že zo žiadosti obvineného z 30. septembra 2019 o vykonanie verejného zasadnutia o jeho odvolaní v jeho neprítomnosti je jednoznačne zrejme, že obvinený vie o tom, že verejné zasadnutie sa bude konať 1. októbra 2019 o 10.20 hod., niet v prejednávanej veci pochyb o tom, že predvolanie na verejné zasadnutie mu bolo doručené, preto vyriešenie otázky, či boli dodržané ustanovenia o doručovaní do vlastných rúk, nemá na postavenie obvineného žiaden vplyv.

Pokiaľ obvinený namietal, že nie je možné zistiť, keďže nie je zrejme, kedy mu bolo doručené predvolanie na verejné zasadnutie, či bola uňho zachovaná 5-dňová lehota na prípravu na verejné zasadnutie, k tomu je potrebné uviesť, že lehota na prípravu na verejné zasadnutie má svoj materiálny význam len vtedy, ak obvinený sa chce verejného zasadnutia zúčastniť, chce na ňom realizovať svoje práva a na toto svoje vystúpenie sa potrebuje pripraviť. Pokiaľ však obvinený žiada, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, lehota na prípravu na verejné zasadnutie stráca svoje opodstatnenie, pretože obvinený sa nemá na čo pripravovať (verejného zasadnutia sa nezúčastní). Napokon ako to vyplýva zo samotného označenia dotknutej lehoty (lehota na prípravu na verejné zasadnutie), ak sa verejné zasadnutie nekoná alebo sa ho obvinený nezúčastní, niet sa na čo pripravovať, a preto takáto lehota nie je potrebná.

Z vyššie uvedeného je teda zrejme, že ani prípadné nezachovanie lehoty na prípravu na verejné zasadnutie (napokon dovolateľ ani netvrdí, že by k nedodržaniu spomínanej lehoty nedošlo, namieta „len“, že jej dodržanie nie je možné preveriť), nemalo žiaden materiálny dopad na práva obvineného, preto ani nemohlo spôsobiť neúčinnosť žiadosti obvineného o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a tým ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že obvinený Q. V. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. d) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.